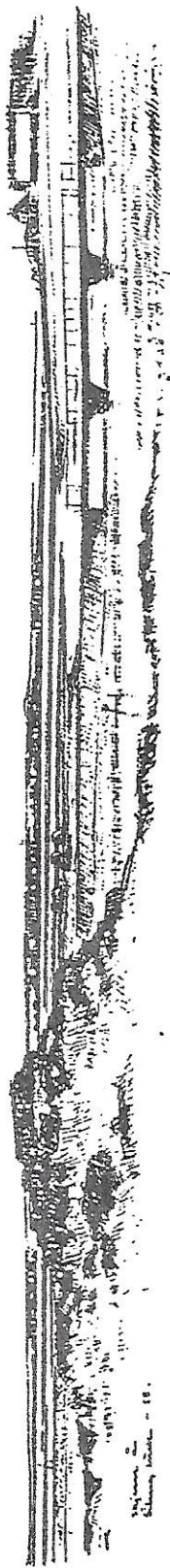

Tegninger:
Erling Juuhl

47

SANGEN OM SKJERN

Af P. HAAHR

Byen mellem hav og hede —
helt fra hedenold den lå
under vestrevindens vrede,
signet af den stille å.
Blidt og barskt samt nær og fjern
formed her i fællig — Skjern.

Barske bønders sejge virke
åd sig støt i heden ind,
medens sognets gamle kirke
satte spor i stride sind.
Hverdags dåd og troens værn
skabte nok tilsammen — Skjern.

Blide kvinder hjælp at bygge
her et fredet arnested,
hjem med rod i liv og lykke —
»Tro« og »Haab« og »Kærlighed«.
Deres væsens blide tern
kransed ind med ynde — Skjern.

Bøgeløv og børnelatter
lived op vor lille by,
og på taget storkefatter
knejsede så højt mod sky,
mens på reden alvorstjern
mutter drømte stort om — Skjern.

Bløde fuglestemmers vrimglen
lyder over mark og vang:
lærkens jubel under himlen,
spovefløjt og svanesang.
Træk fra Stauning og æ Værn
hyller ind i toner — Skjern.

Badeliv langs Storåen,
duft af hø fra stak og læs,
laksefiskeri og gåen
østerud til Lundenzæs,
Albæk møllegaard og kværn —
sådan mindes mange — Skjern.

Banegård og rutebiler
indebar den nye tid,
fart og tempo, ny profiler,
vækst og virke, borgerflid.
Agterude — ak så fjern —
ligger barndomsbyen — Skjern.

Båret frem af unges styrke
går vi i en ny tid ind.
Nye marker vil vi dyrke,
forme glad med friske sind
— under sammenholdets værn —
staden, som vi elsker —
ja, vi elsker Skjern.

